

Sælg din kærlighed

Jokum Rohde

„In the city of dreadful night, it isn't the horse that matters:
it is the pale rider.“

– ALEXANDER TROCCHI

Jeg sad og så ind i et par sydhavnskasser, da telefonen ringede. Der var ingen andre til stede end Jeanette og mig, så jeg gik hen og tog røret. Åhh nej, lød det inde i mit hoved. Ikke igen.

- Det er inspektør Thomsen her.
- Ja?
- Sidder stadig og gemmer dig?
- Ja.
- De har fundet en lille pige til.
- Hvorhenne?
- Aborreparken. Kommer du over?
- Ja.

Han lagde på. Så fortsatte det altså. Det var den femte lille pige i år. Jeanette slog med håret, snøftede og sank, som underklassen har for vane når de skal stykke en hel sætning sammen, og spurgte så med sin rustne mandestemme:

- Nå, hvad ville han så?
- Han ville ha', jeg skulle kigge over. De har fundet ...

Bag ved Jeanette var der en masse små piger, der bare havde fået voksenkroppe, uden at man af den grund burde behandle dem, som de blev behandlet på de skærme dér.

- Vi ses, Jeanette. Tak for kaffen.
- Ja, vi ses, skat. Pas nu på dig selv. Ikke ligesom sidste gang, vel?

Udenfor sneede det. Istedgade var helt sort af sjaap og mennesker. Mit hjerte slog i takt med de røde lys hele vejen ned ad Vesterbrogade. Klokken var hen ad tre, og mørket var ved at falde på. Der var ikke nogen grund til at skynde sig, den lille pige gik ingen steder.

Mylderet af politivogne, hunde og strissere begyndte allerede oppe ved Vesterport Station. Jeg sev gennem afspærringen med et diskret nik til kommissær Saga og fulgte strømmen af uniformer ind i den lille sunkne park. En gartner i noget grønt arbejdstøj stod og græd, mens fire betjente forsøgte at notere ned, hvad han fortalte dem gennem sine hulk og sine tårer. Lommelygtekegler hvirvlede rundt i sneen, og ovenover cirklede et par fede overlæssede helikoptere og bidrog herved til den forvirring og drømmeagtige sorg, inspektør Thomsens styrker altid opererede i.

Jeg puffede mig vej ind gennem et krat af brede hårde skuldre og så hende nu. Hun hang fra et ensomt bladløst træ oppe i en af de øverste grene. Morderen må have været en abe for at bære hende helt derop.

Til venstre for træet stod Thomsen med ryggen til, støttende sig til sin brasilianske stok. Det gøs i mig, idet han vendte sig mod mig. Hans krøllede ansigt var nærmest sortlilla, øjnene halvblinde og gullige, og smilet, der bredte sig i Ravnsborggadetæpperne af grå hud og blodsprængte knopper, var sort og ondt.

– Nahh, hvad synes du? spurgte han som det første.

– Hun er død, ingen tvivl om det.

– Ja, vel er hun død. Men hvem gjorde det? Er det den samme, tror du?

– Selvfølgelig er det det. Sidste gang hang hun i den jødiske kirkegård i Møllegade. Gangen før i den russiske ambassadehave, og ... ja, hvis jeg ellers husker korrekt, startede det hele i et af Amalienborgs kongelige parkanlæg.

– Du glemmer nr. 2.

– Ja, hvor var det nu?

– Fugleøen i Frederiksberg Have, tilgængelig på sommerens dage. Omend vi så skulle have ventet mange jordomdrejninger, før

vi kunne stage os frem til hende i en lille båd for to. Hva'? Hva'?

Nu fulgte hans hæslelige vulgære brøllatter, der endog fik helikopterne til at lette en smule op mod stjernerne.

– Så mønsteret fortsætter, afbrød jeg ham. – Ikke sandt?

– Jo. De hængte pigers have, eller Havernes hængte pige, alt efter hvor man lægger trykket. De er lige gamle, lige yndige og alle åstederne er alment utilgængelige, glemte og smukke. Edens Have, måske?

– Eller bare et sted hvor man ikke bliver generet af hverken blottere eller betjente.

– Kom, lad os gå en tur. Jeg har noget, jeg må fortælle dig. Det vedrører ... nå ja, det kan du jo høre om og drage ... dine egne slutninger, ja?

– Hvad skal vi gøre med tøsen, boss? spurgte en af hans sædvanlige udefra ansatte voldsmænd.

– Skær hende ned og skær hende op. Hvad tror du, Karla? Den toksikologiske, den patologiske og vidneudsagnsrapporten færdige til i morgen tidlig klokken seks. Kom med.

Inspektør Thomsen tog mig under armen og ledte mig ned ad nogle kældertrapper, ind gennem et gammelt underjordisk vandværk og op igen bag den kridhvide Palads biograf. Han prustede og stønnede, stokken slog desperat ned i skidt og frosten efter et fast sted, den kunne bære sin dødvægt videre. Nej, dette var ikke den heroiske inspektør Thomsen, som folk læste om i mine bøger. Dette var den gamle, forvrængede og ucharmerende inspektør Thomsen, hvis opklaringsrate styrtede asymptotisk nedad mod det absolutte nul, hvis afhøringsmetoder grænsede til hekseproces, og hvis fuldstændige disinteresse i landets lov og ret var kendt af kun et fåtal af involverede, kredsen af lovbrydere og levemænd, hægtet sammen af skyld og skuffebeviser, der kunne sende os alle bag tremmer, hvis bare én eneste af os begyndte at tvivle. Så vi tvivlede ikke. Men mordene fortsatte.

Hvem var morderen? Jeg kiggede mig omkring på vesterbrogaden. Det kunne være dem alle sammen. Nej, det er forkert. Det kunne ikke være de gamle herrer, hvordan fanden skulle de kunne klatre op i et træ i Aborreparken med en død pige over skulderen?

Og hvordan kom de ind i de parker og haver? De kunne umuligt have nøgler til ALLE de forbudte steder, altså måtte de kravle over murværk, hegn, pigtråd, igen bærende på et lille lig. Det måtte være en mand, en stærk mand, adræt. Medmindre det var en morder med forstand på hejseværk, rebtransport eller noget lignende.

Intet var gjort ved de små piger ud over kvælningen. Der var aldrig spor af hverken gift eller misbrug af nogen art, tilsyneladende havde ingen af ofrene kæmpet for deres liv i selve dødsøjeblikket. Sådan som jeg forestillede mig mordene – og det gjorde jeg ofte – så var det som en omsorgsfuld omfavnelse mellem morder og offer, der blot endte i død i stedet for tårer og tilgivelse. Der var intet familie- eller klassemønster bag de døde piger, de kom fra forstæder såvel som city, herskabslejligheder såvel som studiehummere, hvor en enlig studerende mor stadig sad og græd tårer ned i Drogdengades dyb.

Tilbage var haverne, vinterparkerne og ligenes uplettede hvide klæder, det lange sorte hår og deres perfekt sminkede ansigter, mascara, øjenvipper og rouge. Og hængning efter døden var indtrådt, gerne i en ond storm fra nord.

Inspektøren prustede og stønnede ved min side. Et skridt, et støn, den hårde lyd af stok mod sten eller frostlag, nyt skridt, et direkte smertensstøn, så nyt skridt, undertiden fulgt af latter eller suk, så tavshed og nyt slag med stokken.

Alle troede nedslidningen af inspektøren var en naturlig følge af at være en litterær legende i levende live, en legende skabt af Thomsen-bogserien hovedsageligt skrevet af undertegnede, omend jeg dog havde taget kraftigt fri i de sidste seksten bind. Åboulevardoverfaldet havde for tyve år siden sparket sig vej til tops i det skandinaviske bogsalg, og efterfølgeren Den glemte passager havde slået fast, at en ny type krimi fandt sted i København, en krimitype bundet fast til en levende eksisterende figur, hvis personlige succes derfor var forudsætningen for fortsættelsen af serien. Og Thomsen skuffede aldrig. Radioforfatterens rædselsnat, Treschkow-mordene og Astoriaspøgelset var bøger skrevet simultant med, at de foregik, volden, mordene og ulykkerne såvel som opklaringen, tvivlen og ængstelsen. Et naturligt pres på skikkelsen ved min side,

det er selvsagt, men det var ikke dette mord- og forbrydelses-tryk, der havde ældet og ødelagt hans før så agile fremtoning. Det var håndspålæggelsen, denne religiøse og overtroiske dimension jeg endnu ikke havde turdet røbe for Thomsen-læserne, og som nu på ottende år havde udskudt min egentlige tilbagevenden til bøgerne og skubbet mig op på førstesalen hos Jeanette, og den særlige hjernevask hendes fag og univers tilbød.

Thomsen kunne – og fordi det var virkeligt og skete så sandt og naturligt som noget mekanisk forsøg udi fysikkens verden, var det så svært at forstå i hvert fald for mig – rent faktisk ved håndspålægelse suge ondskab ud af mennesker. Det var derfor han gik med handsker.

Jeg tænkte tilbage til den første gang, jeg havde været vidne til denne håndspålægelse. Det var under en rutineafhøring af en kassebedrøver, hvis privatliv viste sig at indeholde forbrydelser og hemmeligheder større og langt mere grufulde og utænkelige, end de sølle 40 til 50 tusinde han var mistænkt for at have unddraget det lille tombolafirma, hvor han var ansat. Dybt inde i dette transseksuelle mysterium, hvis forbindelser gik over have, landegrænser og, ja, de kendte etiske grænser lige så vel, rejste inspektør Thomsen sig for hen ved ti år siden og klemte sin hånd ned over staklens fede, svedne ansigt. Og dér skete det. Noget sort væske begyndte at løbe gennem Thomsens udstående blodårer, fra hånden op gennem armen og ind i selve torsoen, mens den fedladne menneskemishandler brølede af fryd og jubel. Anfaldet fulgte kort efter, vildelse, fråde, bevidstløshed og dernæst den skræmmende trancetale, hvor en mærkelig kælder blev beskrevet af Thomsen, den samme kælder hver gang dette skete. Og den samme skikkelse der stod dér i skæret fra den nøgne pære.

Dette var årsagen til ødelæggelsen af Thomsens fysik, ansigt, generelle fremtræden og måske moral. Og nej, jeg havde aldrig ladet ham røre mig. Særligt ikke siden rygтет var opstået sidste år. Rygтет om at han havde dystet mod Djævelen i en kælder i Marskensgade efter flere års desperat triangulering af hvilket sted, det var han så foran sig i sin særlige somnambule tilstand efter ondskabsfortæringen: kælderrum nummer 76 dybt inde i en lang, mørk kælder-

bebyggelse under den enorme Marskensgadekarré. Nogle sagde, at Djævelen havde vundet og efterladt et gulligt skær i hans ene blinde øje, samt en vilje til ondskab og mere ondskab, andre sagde at Thomsen havde vundet, omend med samme resultat til følge, øjets farve dog en chancestær, der ikke skyldtes det okkulte.

Og hvad troede jeg, hans kronikør og kriminalinstigator? Jeg ventede stadig på svar, og jeg håbede hver gang, vi gik disse triste lange ture gennem Vesterbro, at han ville fortælle mig om det. Men det var endnu ikke sket. Der var stadig kun bilerne, vrage, byggerierne og vinterhimlen tung af skyer og sne. Vi standsede foran et vindue i Saxogade. Bag gitteret lå tre videofilm med sammenløbende titler: Naked they walk – without any shame – like moths drawn to a flame – the men with no name – towards their Master.

Jeg kiggede væk og så over mod de blakkede røde ruder, bag hvilke Jeanette og natmændene nu befandt sig. Inspektør Thomsen trak mig videre med sin sortbehandskede hånd.

– Åhh, Jokum Rohde, sagde han nu, hvorfor er din bogsamling fuld af tårer?

Hvorefter stokken ved et uheld skred væk under ham, og han selv skvattede ud i Istedgaderendestenen, hvor en drøj fyraftenslinje 10 i samme nu trykkede hans hoved fladt, blod, øjne og hjerne mast ud i skidtsneen og stumperne af nedhvæsedes smøger.

Jeg lod som ingenting og gik videre, mens folk begyndte at råbe og skrig. Det her vedkom ikke mig. Der var ikke flere bøger at skrive, det hele var ovre nu. Og det eneste, der er at tilføje om inspektøren, er, at pigemordene nu holdt op langt om længe.

Den følgende vinter vendte jeg tilbage til Jeanette efter en længere indlæggelse. Hun var glad for at se mig, tror jeg. Men jeg var stadigvæk ikke mig selv. Før folk rigtig begyndte at stimle sammen ved baren, ringede jeg til min mor dér oppe fra førstesalen på Istedgade. Efter to minutters samtale råbte jeg så højt, at jeg smagte blod bagest i munden. Efter ti minutter kunne jeg næsten ikke se ud af øjnene for bar raseri, min stemme var væk, tilbage var kun hyl og skrig, og efter et kvarter flåede jeg telefonen ud af væggen og smadrede den ned ad den stejle vindeltrappe ned til butikken. For at få

lidt ro blandt galningene gav Jeanette en glad fadøl på klubbens regning. Efter hun trådte ned fra bardisken igen, og jeg selv satte mig foran mit halvtomme glas, slog hun lidt genert med sit lange fedtede hår og smilte til mig.

– Sælg din kærlighed, vrissede jeg.

Hun nikkede og så væk.